

KRIMI

LEŽ VEDLE MĚ

 metafora

Nejzrádnější propasti
se skrývají v těsné blízkosti

GREGG OLSEN

Když se Adam stane svědkem únosu své manželky Sophie, odstartuje to spirálu podezření, paranoie a zneklidňujících odhalení, týkající se nejen neznámých lidí, které potkali na dovolené na odlehlém místě, ale i jich samotných. Všichni totiž mají co skrývat – nejen před cizími, ale především před těmi, vedle nichž každý večer uléhají do postele.

„V detektivním románu *Lež vedle mě* nám Olsen servíruje prvotřídně zpracovaný psychologický obraz v kombinaci se strhující záhadou plnou zvrátů.“

– Popular Culture Association

GREGG OLSEN

LEŽ VEDLE MĚ

GREGG OLSEN

LEŽ
VEDLE
MĚ

Přeložil Zdík Dušek

metafora®

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

*Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude **trestně stíháno**.*

LYING NEXT TO ME

Copyright © 2019 by Gregg Olsen

Published by Thomas & Mercer, Seattle USA

Translation © Zdík Dušek, 2021

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2021

All rights reserved

ISBN 978-80-7625-537-1 (ePub)

ISBN 978-80-7625-536-4 (pdf)

ISBN 978-80-7625-149-6 (print)

Pro Chrise Renfra, geniálního, trpělivého a laskavého

Samice chobotnice velké (*Enteroctopus dofleini*) je mazaný tvor. Je větší než sameček a loví jen za tmy. Na každém z osmi svíjejících se chapadel má více než dvě stě přísavek a svou kořist pronásleduje pomalými ladnými pohyby. Je velice inteligentní. Umí změnit svůj vzhled, barvu i vzor, aby při číhání splynula s prostředím. Pokud ji vylovíme živou, i plně vzrostlá chobotnice dokáže uprchnout otvorem o velikosti půldolaru. Jeden z největších exemplářů, jaký byl kdy zpozorován, neuvěřitelné sedmimetrové monstrum, chytili potápěči na západním pobřeží Hood Canalu poblíž washingtonského Lilliwaupu v hlubokých vodách Sališského moře, které místní obyvatelé nazývají Octopus Hole.

1. kapitola

ADAM

Pevně držím dceru dál od ostrých střepů z manželčiny rozbité sklenice na víno. Jediný hmatatelný doklad toho, že se stalo něco hrozného. Lapám po dechu. Trny ostružiníků, jimiž jsem probíhal od pláže k silnici, mě podrápaly na nahých pažích. Ze škrábanců pomalu vytéká krev, ale nechci obvaz, ačkoliv mi ho nabízejí. Sedím na metr a půl vysoké hrázi, která odděluje půlkruh pláže od tří chatek za mnou. Někdo mi přehazuje deku přes ramena – je to milé gesto a já se mu nebráním, ačkoliv vím, že můj třas nezklidní. Nezvedám oči. Jen sedím a přemýšlím, jestli jsem udělal všechno, co jsem mohl.

Co jsem měl.

Aubrey se mi vrtí v náruči a její hnědé oči zaznamenávají všechno kolem.

Žena ze sousední chaty sem přijela s vnoučaty na víkend v Den obětí války. Snaží se zachovat klid. Představila se mi, ale můj zmatený mozek nedokáže vstřebat nic nového.

Poklepe mě po rameni.

„Co kdybych vzala Aubrey k sobě, Adame?“ Vzhledne ke stoupající příjezdové cestě, která vede k chatám. K parkovišti se pomalu blíží černé SUV se zlatými pruhy. Dorazili policisté z Úřadu šerifa Mason County.

Můj pohled, bez brýlí rozostřený, se setká s jejím a velmi pomalu přikývnu. „Omlouvám se. Zapomněl jsem vaše jméno.“

„Teresa,“ hlesne.

„Jistě.“ Pokládám ruce na dceřina ramena. „Zlatíčko, běž s Teresou. Můžeš si hrát s jejími vnoučaty.“

Aubrey je zmatená a vyděšená. Utrpěla nervový šok. „Chci mamku.“

„Já vím,“ konejším ji. „Najdeme ji. Budu tady, ano? Jenom na minutku.“

„Ráno jsme dělali nanuky,“ láká ji Teresa.

Aubrey se na milou starší ženu podívá, ale mlčí.

„Třešňové,“ dodá Teresa – jako babička ví, jak upoutat pozornost dítěte k něčemu jinému.

„Tak běž,“ pobídnu dcerku. „Táta bude tady.“

Dívanka odchází s Teresou a já vyrážím k autu. Cestou přes široký trávník skoro běžím.

„Konečně jste tady!“ volám na policisty. Láme se mi hlas, ale snažím se potlačit emoce. *Musím se vyjadřovat jasně. Musím jim říct, co se stalo.*

Je to muž a žena. Muž je starší, se stříbrnými vlasy a brýlemi s tenkými obroučkami.

Žena je mi povědomá. Má dlouhé, dozadu stažené vlasy a obličej posetý pihami.

„Lee?“ oslovím ji nesměle.

„Adame! To je let.“

Její kolega se představuje jako Zach Montrose a udiveně povytahuje obočí. „Vy se znáte?“

Žena ze mě nespouští oči. Vidím, že se mírně usmívá, ale tohle není šťastné shledání. Jak by mohlo být?

„Vyrůstali jsme spolu,“ odpoví. „Byl to Kipův nejlepší kamarád.“

Kip byl její starší bratr. Chodili jsme spolu od školky po střední školu. Pak vstoupil do armády a nevrátil se z Afghánistánu. Naposledy jsem Lee viděl na vzpomínkovém obřadu, který Husemannovi pořádali za svého syna. Vy-

bavuju si, jak jsem stál před kongregací v Shelton Bible Church a vzpomínal na Kipa („Rozděлил by se o poslední košili..., ke všem se choval jako k bližním..., vždycky byl připravený pomáhat.“). Vyhýbal jsem se pohledu na jeho rodiče a sestru, protože jsem se nechtěl rozbrečet. Nerad ztrácím kontrolu. Snažím se nedělat nic bezúčelně.

„Svět je malý.“ Montrose se rozhlíží.

„Slyšel jsem, že jsi u policie,“ podotknu. Lee má zelené oči. To mi na ní bylo povědomé.

„Jsem detektiv,“ odpoví a přátelský úsměv spojený se setkáním najednou mizí. „Pověz nám, co se stalo.“

„Musíme ji najít,“ vyřknu prosebně.

„To je naše práce,“ přikyvuje Montrose. „Promluvíme si támhle.“ Pokývne k vybledlé cedrové verandě Vistárie, chaty, kterou jsme si se Sophií na prodloužený víkend pronajali.

Předkládám jim základní fakta. Víkend u Hood Canalu byl překvapení. Sophie tvrdila, že jsem pro rodinu nikdy nenaplánoval nic speciálního, a já věděl, že má pravdu. V *Seattle Times* jsem si všiml článku, který mi připomněl trojici chat z dvacátých let 20. století poblíž Lilliwaupu, nedávno hezky zrekonstruovaných. Předchozí majitelé je pojmenovali po rostlinách. Sophie miluje staré domy – proto jsme posledních pět let žili v pilinách a uprostřed ruchu kolem renovace hnědého seattleského domku z roku 1922 postaveného v craftsman stylu.

Dívám se na Lee, která si u odřeného piknikového stolu naproti mně něco zapisuje.

„Myslel jsem, že to bude prima, že se uvolníme a odpočineme si. Strávíme čas jako rodina.“

„Měli jste nějaké problémy?“ zeptá se Montrose.

Vrtím hlavou. „Jenom moc práce. A málo času na to, abychom si užívali života. Nic víc.“

Samozřejmě ale za tím *je* něco víc. Jako v každém manželství. A přesto když tu teď takhle sedím s oběma

detektivy, vím, že nic z toho si nikdo nemusí zapisovat do notesu.

„Adame,“ osloví mě Lee. „Vím, že to pro tebe bude těžké, ale potřebuju, abys nám řekl všechno, co se stalo. Nevynechej ani ten nejmenší detail. To, co ti třeba připadá nepodstatné, nám pomůže zjistit, kdo tvou ženu unesl.“

„A kde teď je,“ dodám.

„Jistě,“ přikývne. „A kde teď je. Od toho tu jsme.“

V pátek jsem nemohl odejít z práce ve SkyAero dřív, protože moje nadřízená se účastnila nějakého manažerského kurzu a trvala na tom, abych zůstal v práci a ona se mohla soustředit na studium technik, jak pomoci členům týmu najít správnou rovnováhu mezi osobním životem a prací. Nepřehlédl jsem ironii celé situace.

Sophie s Aubrey přicestovaly trajektem mezi Seattlem a Bremertonem a dorazily do chaty Vistária jako první kolem půl šesté. Já jsem přijel z Rentonu, kde pracuju, přes most Tacoma Narrows a přes Belfair do Lilliwaupu. K chatě jsem se dostal krátce před osmou.

To všechno vysvětluju detektivům – Montrose si zapisuje, Lee poslouchá.

„Viděl tě někdo přijíždět?“ zeptá se Lee.

„Nevím,“ oduším. „Asi ano. Když jsem dorazil, Teresa, naše sousedka, která teď hlídá Aubrey, měla otevřená okna. Nejspíš mě viděla. Možná její vnoučata.“

„A co ta třetí chata?“ zajímá se Lee.

Chci se rovnou dostat k tomu, co se stalo, ale nechávám se vést jejími otázkami, abych nevynechal jediný detail.

„Včera pozdě večer přijel nějaký pár v modrém lexusu. Ale nemluvil jsem s nimi.“

Montrose si to poznamená. „Byl tu ještě někdo jiný?“

Tohle není hlavní nádraží, myslím si, ale nahlas to neřeknu.

„Jeden starší chlápek dopoledne venčil psa,“ odpovím. „Na pláži si hrály nějaké děti z domu o kus dál. Nikdo jiný. Nikoho jiného jsem neviděl. Nesledoval jsem, kdo chodí kolem. Chtěl jsem hlavně trávit čas se Sophií a Aubrey.“

Při zmínce o Sophii se mi znovu trochu láme hlas, ale ovládnou se.

Pokračuju tím, jak jsem po příjezdu rozdělal oheň. Sophie se zastavila v obchodě a koupila sendviče a steaky. Dali jsme si trochu vína, podívali se na DVD ze sbírky, kterou tu nechali majitelé chaty, z větších částí šlo o komedie, na jaké se můžou dívat i děti. Aubrey usnula kolem deváté a Sophie ji uložila do postele. Asi tak o hodinu později jsme si šli lehnout i my.

Popisuju, že ráno jsem udělal k snídani vafle.

„Aubrey je má moc ráda. A je to jediná věc, kterou umím připravit vážně dobře.“

Slyšel jsem smích dcery a viděl Teresina nejstaršího vnuka, jak napodobuje Tarzana na lanové houpačce, zavěšené nad pláží na větvi mohutného cedru.

„A dál?“ pobízí mě Montrose.

„Aubrey a já jsme si vzali člun, abychom nastražili pasti na kraby,“ pokračuju. Dcerka byla navlečená do zářivé oranžové záchranné vesty a nemohla se dočkat, až vyplujeme. Voda byla doslova hladká jako zrcadlo. Říkám jim, že jsme veslovali sem a tam celé dopoledne. „Nestalo se nic zvláštního ani nezvyklého.“

„Nepospíchej,“ uklidňuje mě Lee. „Potřebujeme vědět všechno.“

Vyprávím jim, že zatímco jsme s Aubrey trávili čas na moři, Sophie si četla a popíjela kávu, kterou později nahradila sklenka či dvě chardonnay.

Do pastí jsem nalíčil kousky kočičího žrádla a každou půlhodinu jsme je kontrolovali. Nešlo mi o lov krabů. Chtěl jsem trávit čas s Aubrey a vnímat svět jejíma očima. Všechno pro ni bylo poprvé: plavba na moři, první

setkání s rackem, s tuleněm... Vzpomínal jsem na podobné výlety se svým otcem. Nesbližoval jsem se na nich jen s přírodou, ale i s ním. *Vrak lodi, pirát, kapitán Achab.*

„A potom se stalo co?“ pobízí mě policista.

Leze mi na nervy. Mám pocit, jako by se mě snažil přistihnout při lži. Víím, že dělá svou práci, ale moje žena zmizela. Měl by projevit aspoň nějaký soucit.

„Ano,“ povzbuzuje mě Lee. „Co byla první věc, kterou jsi viděl nebo slyšel a která tě upozornila, že je se Sophií něco v nepořádku?“

Překvapuje mě, že musím znovu potlačovat nával emocí. Jsem přece dost silný. Seberu se a popisuju, co se stalo.

Byli jsme asi tak sto metrů od břehu. Sophie se přesunula z verandy k masivní betonové hrázi. Knihu odložila, ale víno ne. Seděla a mávala nám. Aubrey uslyšela nedaleko štěkat psa a já vesloval tím směrem. Aubrey chce psa, ale Sophie i já trváme na tom, že si domů nepřivedeme žádného mazlíčka, dokud neskončíme s rekonstrukcí. Ze strany Sophie jde především o zdržovací taktiku. Já psy miluju. Vyrůstal jsem se zlatými retrievry, ale ona tomu zrovna nefandí. To je jedna z mála věcí, v nichž se rozcházíme. Sophie patří mezi ženy, které se nevzdávají toho, čemu věří nebo co považují za pravdivé. Její tvrdohlavost je zároveň výhodou i nevýhodou. Když chceme oba totéž, nic nás nezastaví. Jsou-li její plány nebo nápady ve sporu s tím, co považuju za nejlepší já, směřujeme k dlouhodobému vyčerpávajícímu boji, v němž nikdy nezvítězím. Po pěti letech manželství jsem se naučil, že ať jsem jakkoliv průrazný v práci, doma se podřizuju Sophiiným ambicím, plánům a přáním. Dělam to, abych zachoval klid. Dělam to, protože je pro mě vším.

Psa jsme nenašli, a když jsme mířili zpátky k chatě, zaslechl jsem výkřik. Ne přímo děsuplný, ale dost pronikavý na to, abych se ohlédl ke břehu. Viděl jsem svou

ženu, jak zápasí s nějakým mužem. Sklenka s vínem spadla na zem a rozbila se. Sophie na toho muže ječela, ale neslyšel jsem, co říkali. Otočil jsem se k nim zády a vši silou se opřel do vesel.

Aubrey, která seděla čelem ke mně, to považovala za hru. Dvakrát týdně posiluju, ale nedokázal jsem veslovat dost rychle, ačkoliv hladina byla výjimečně klidná. Aubrey viděla hrůzu v mých očích, ale vyložila si ji špatně. „Rychle!“ volala. „Rychle!“

Sophie není mohutná žena. Váží sotva padesát kilo, ale je silná. Dokáže mě porazit v maratonu. Když jsem se ohlédl podruhé, neznámý muž dělal něco nemyslitelného. Zatail ruku v pěst a zasadil Sophii ránu. Moje žena klesla k zemi.

„Hej!“ křikl jsem. „Nech ji být!“

Nedokázal jsem se tam dostat. Vesloval jsem, a když jsem se prudce ohlédl, abych se podíval ke břehu, brýle mi spadly do vody. Co bylo dosud ostré a jasné, se změnilo ve šmouhy barev a tvarů. Muž zvedl mou manželku a odnesl ji za Vistárii.

Srdce mi stouplo až do krku.

„No tak, kurva, stůj! Nech ji na pokoji.“

Aubrey už pochopila, že nejde o hru. Dala se do pláče. Chtěl jsem vyskočit a vyběhnout přes mělčinu za ženou, ale nemohl jsem nechat dceru v loďce. Zrychleně jsem dýchal a napomínal se, ať se uklidním. Už jenom dvacet metrů.

„Pomoc!“ křikl jsem směrem k Chryzantémě, prostřední a nejmenší ze tří chat obrácených k moři. Večer po mém příjezdu se v ní svítilo, ale pak už nic.

„Pomozte mi někdo!“ volal jsem co nejhlasitěji. Myslím, že by mě bylo slyšet i v bouři, natož za tichého rána. „Někdo mi unáší manželku!“

Vyskočil jsem z loďky, popadl plačící Aubrey a vyběhl po betonových schodech z pláže na trávník. Postavil jsem ji na zem.

„Všechno bude v pořádku. Zůstaň tu. Nikam nechod, ano?“

„Chci mamku,“ vzlykla.

„Já vím,“ snažil jsem se ji uklidnit. „Já taky.“

Z chaty jsem zaslechl hlasy a napadlo mě, jestli to celé nebyla jenom halucinace. Ve slunečním světle odrážejícím se od vody jsem možná viděl přeludy. Vyběhl jsem po schodech k verandě a přes kuchyň dál do obýváku obráceného k Hood Canalu a jehličnany porostlým svahům v dálce.

„Sophie?“

Samozřejmě to hrála televize. Sophie v chatě nebyla. Na obrazovce běžela reklama na tlakový hrnec.

Stejně jsem si připadal i já.

Vydechl jsem. Hrozilo, že mi srdce vyskočí z hrudi a že dostanu infarkt. Zhroutil jsem se na starou jedlovou podlahu, nad níž se manželka ráno během snídaneč rozplývala. *Co se to děje?*

Vyběhl jsem zpátky ven ve chvíli, kdy se nějaká žena se dvěma dětmi vracela z ranního výletu.

„Někdo mi unesl ženu! Zavolejte 911! Pomozte mi!“

Žena v mých očích zahlédla výraz, který jasně prozrazoval, že nejde o vtip. Prikázala chlapci s dívkou, aby šli do Chryzantémy, a vytáhla mobil.

Rozběhl jsem se. Křičel jsem na blížícího se starce se psem, ať taky zavolá policii. Signál je tady hrozný, můj vlastní mobil tu funguje jen občas – a nikdy ne ve chvíli, kdy ho nejvíc potřebuju.

Jako právě teď.

Řítil jsem se po schodech směrem, kterým tmavá postava muže odnášela mou manželku. Běžel jsem, jak nejrychleji to šlo. Jsem vysoký a šlahouny ostružin, které se klenuly přes stezku nad chatou, mě drápaly do paží.

„Sophie! Sophie!“

Nic.

Ani nahoře jsem ji nezahlédl. Nikde žádná stopa. Vů-

bec nic. Blížila se ke mně stříbrná Honda Accord a já se téměř vrhl pod kola. Řidič, místo aby zastavil, strhl volant a objel mě.

„Do prdele! Moje žena! Někdo ji unesl!“

Auto zmizelo a já bez brýlí nedokázal přečíst poznávací značku. Prudce jsem se nadechl a seběhl po cestě zpátky.

Žena z prostřední chaty se představila jako Teresa Dibleyová a řekla mi, že zavolala šerifa. „Co se stalo?“ ptala se mě.

„Já nevím. Byl jsem s dcerou na obhlídce krabích pastí a viděl, jak se někdo dohaduje s mou ženou. Pak ji uhodil, popadl a odnesl. Ztratil jsem brýle... neviděl jsem to jasně. Byla přímo tady.“ Ukázal jsem na střepy sklenice, z níž Sophie popíjela víno.

„Vy jste taky pil?“ zeptala se.

„Ne,“ ujistil jsem ji. Proč se na to vůbec ptala? Třásl jsem se, skoro jsem nedýchal, byl jsem v šoku. Nebyl jsem opilý. Byl jsem si jistý, co jsem viděl... nebo co jsem zčásti viděl. Nebylo o tom pochyb.

Někdo unesl mou ženu.

V jejích očích jsem viděl směs obav a neklidu. „Policie je na cestě.“

Obrátil jsem se k ní jako ke svědkyni. „Viděla jste něco, když jste přijížděla? Myslím, že ji nesl nahoru k silnici.“

„Ne,“ zavrtěla hlavou, „nebo aspoň nějak zvlášť mimořádného.“

Myslel jsem na případy únosů, které ukazovali v televizi, a napadlo mě, jestli na ně ta žena myslí taky. Věděl jsem, jak mnoho z nich, možná většina, dopadá. Případy, kdy nějaký úchyl unese dívku nebo ženu, drží ji v zajetí a dělá jí všechno, co se mu vylíhne v temných zákoutích myslí.

„Musíme ji najít,“ konstatoval jsem.

„Brzy tu bude policie.“

„Kdy? Kde jsou?“

„Dispečer říkal, že nejbližší policista je dvacet minut od nás.“

Podíval jsem se na mobil. Nedokázal jsem zakrýt netrpělivost a strach. Z podpaží mi prosakoval pot a jeho kapky mi vyrážely i na čele. Snažil jsem se zpomalit dech.

„Dvacet minut může být klidně hodina,“ poznamenal jsem. „Mohl ji vzít kamkoliv. Na kilometry daleko jsou tu jenom samé štěrkové silnice a les.“

Žena neodpověděla. Tipoval jsem, že myslí na totéž. Natáhla ke mně ruku, ale pak si to rozmyslela. Snažil jsem se ji uklidnit.

„Bude to dobré,“ hlesl jsem. „Najdou ji. Bude v pořádku. Je silná, hodně silná, duševně i tělesně.“

Ženina tvář se o něco rozjasnila. Aubrey už neměla záchrannou vestu – svíral jsem dceru v náručí a ona se mě pevně držela. Objímal jsem ji a nevšímal si toho, že moje zkrvavené ruce zanechaly na jejím světle zeleném tričku s *Tlapkovou patrolou* růžovočervené skvrny – kéž by to byly stopy od jahod, které jsem jí ráno dal na vafle. Zatímco jsme tam stáli a snažili se pochopit, co se stalo, přistoupil k nám starší muž s černým labradorem. Bylo mu něco přes sedmdesát a mluvil s velice slabým přízvukem, který jsem nedokázal přesně zařadit. Možná nizozemským?

„Je všechno v pořádku?“ zajímal se. „Slyšel jsem, že voláte o pomoc, a zavolal jsem 911.“

„Já taky. Šerif je na cestě,“ odvětila Teresa Dibleyová a kývla na mě. „Prý viděl, jak někdo unáší jeho ženu.“ Pohled upírala na vnoučata, která seděla na verandě jejich chatky a všechno pozorovala. „Přímo tady,“ dodala a pokoušela se zamaskovat vlastní úzkost. Nedařilo se jí to. „Přímo z pláže!“

„Viděl jste něco?“ zeptal jsem se ho.

Muž přikývl a koktal něco o tom, jak je to celé hrozné, ale neposlouchal jsem ho – bylo jasné, že viděl ještě méně než já. Lidi přitahuje nebezpečí a dramata, aby projevili